

Energipriser stiger: Dette er hyperinflation!

4. oktober (EIRNS) – (Det efterfølgende blev publiceret i *EIR European Strategic Alert.*)

Prisstigningerne på 15-30% indenfor gas og el, som er begyndt at ramme husholdninger i Europa, er en brøkdel af den dramatiske stigning i gaspriser på spotmarkedet, der er steget med 280% i år. Det er tæt på den tekniske definition af hyperinflation, hvilket er defineret som en konstant stigning på 50% om måneden.

Selvom den umiddelbare årsag til eksplosionen i energipriser er den grønne klimapolitik ('Green Deal'), som har forårsaget at producenter skifter fra kul til gas, så har den hyperinflationære dynamik været længe undervejs og havde blot brug for en mulighed for at løbe løbsk. Rigtig nok eksploderede priser på råvarer allerede for et år siden og ramte kobber, tømmer, hvede, m.m. Ligesom i dag forklarede personer fra etablissementet en sådan prisekspllosion med en teori om en "ensom ulv", navnlig den forøgede efterspørgsel i forbindelse med Kinas økonomiske genoprejsning.

I dag forklarer teorien om den "ensomme ulv", at energipriserne er steget, fordi Zeus blæste mindre vind i Nordsøen, og forøgelsen i CO2-prisen gjorde kul for dyrt. Derudover nyder den slemme skurk, Vladimir Putin, at slukke for gastilførslen til Europa.

Fiaskoen med de vedvarende energier, særligt i vindkraft-afhængige Storbritannien og Tyskland, er en reel faktor, ligesom den ondsindede beslutning om at fordoble CO2-prisen for at fremme "klimaovergangen". Dog er disse blot muligheder, som de finansielle markeder er blevet tilbudt for at slippe et spekulativt overgreb løs. Hvis det rent faktisk blot handlede

om den simple markedsmekanisme, udbud og efterspørgsel, ville priserne ikke stige på en hyperinflationær måde; dette sker fordi alle priser på råvarer – inklusive CO2-kvoter, der købes og sælges som en vare – er bestemt af finansielle væddemål om de fremtidige markeder. Med andre ord, efterspørgsel for en vare mangedobles af spekulanter, som skaber en kunstig knaphed og astronomiske priser.

Det, som der er i gang, er den sidste fase af krisen i det globale finanssystem, hvilket, som Lyndon LaRouche ofte insisterede, var håbløst bankerot allerede for årtier siden. Der er kun to alternativer: Enten bryder systemet sammen gennem en kædereaktion af finansielle konkurser eller gennem en hyperinflationær eksplosion, hvis centralbankerne insisterer på at forsætte med redningspakkerne. Green Deal, eller klimaovergangen, er et forsøg på at fortsætte pengetrykningspolitikken under påskud af en klimaovergang.

I et webinar den 21. september om "Klimaideologiens økonomi og finansiering" berettede økonomiprofessorer Mario Giaccio, at en højtplaceret kilde i FN fortalte ham, at "det globale finanssystem er forældet; det er ikke muligt at 'udtrække' mere værdi, og derfor må det forandres". Hvad der sker, er "forsøget på at reorganisere verdensøkonomien finansielt ved at bruge klima som et påskud".

Denne åbne tilståelse beviser, at centralbankernes fortælling, om at inflation er en "overgang", er en løgn, og at en stigning i forbrugerpriser er planlagt for at "udtrække" værdier fra den reelle økonomi i en sidste kannibalistisk aktion. Rigtig nok er den ekspansionistiske pengepolitik ved en blindgyde med negative renter overalt i finansmarkederne, og færre og færre muligheder for at boblen kan udvide sig yderligere. Eftersom centralbankerne køber alle former for aktiver, er sågar afkast på skrotoobligationer ('junk bonds') brudt sammen; finanssystemet har brug for yderligere store mængder af rov taget fra forbrugere, selskaber og skatteydere, på den ene eller anden måde for at systemet kan overleve.

Alternativet ville være en reorganisering, konkursbehandling, af det bankerotte system, hvilket den nuværende elite uforsonligt modsætter sig.

(I denne sammenhæng er tilgangen, som de kinesiske autoriteter tager til konkursen af ejendomsrådgivergiganten, China Evergrande, eksemplarisk. Hvis Evergrande var et vestligt selskab, ville det høre under kategorien "too big to fail" ("for stor til at gå under") og modtage en redningspakke fra regeringen. Skatteydernes penge ville havne i spekulanternes lommer, som har købt obligationer med 14% i afkast. I stedet lader den kinesiske regering disse kreditorer gå ned og redder kun de kunder fra detailhandlen, som betalte for huse, og de vil enten få deres huse eller deres penge tilbage.)

Inflation i forbrugerpriser er ikke tilfældig: Det er blevet udvalgt af bankfolk i centralbankerne for at holde systemet i live – på den ene side ved at udpresse mere værdi fra den reelle økonomi, på den anden side ved at gennemtvinge en reduktion af den globale gæld gennem inflation. Men den store stigning i energiomkostninger rammer allerede produktive aktiviteter og truer med at knække den reelle økonomi.

Der er stadig tid at forhindre helvede i at bryde løs ved at reorganisere de globale finanser i overensstemmelse med Glass-Steagalls standard, lukke ned for finansiel spekulation, regulere de globale råvaremarkeder og sætte et genopbygningsprogram i gang, sådan som det der er blevet foreslået af LaRouche-Organisationen i deres nyeste studie, "Det kommende økonomiske mirakel i USA på Den nye Silkevej".